

til at yde denne Beskyttelse. Men som Led i en Valutaplan er den fuldkommen umulig og altsaa værdiløs. Ogsaa den forøgede Beskatning paa Chokolade- og Sukkervarer, som jo er en kombineret Fordyrelse af Næringsmidler og Luksusvarer, og som anslaaes til i alt at kunne give en 6 Mill. Kr., maa vi modsætte os, fordi den blandt andet ganske utvivlsomt vil betyde en yderligere Lammelse af et Erhverv, en Næringsgren i vort Land, som det forekommer os, man har al Grund til at undgaa Lammelse af; der er i Forvejen desværre nok, som har lidt den Skæbne.

Der er dernæst det maskerede Tvangs- laan, som kaldes Valutaydelse til Staten. Det er et ret besynderligt Forslag. Jeg noterer med Tilfredshed, at man ved dette Lovforslag anerkender Rigtigheden af, hvad vi i meget lang Tid har hævdet, at man bør skride til en Afvikling af Statsgælden. Jeg har for et halvt Aars Tid siden eller deromkring læst mange indigenerede Artikler i Venstreblade over Socialdemokraternes Odense-Program, der taler om, at Statsgælden burde afvikles. Jeg synes alligevel, at det Odense-Program ikke er saa helt forrykt; efterhaanden piller man saa det ene, saa det andet Stykke ud af det, som man mener egner sig til Gennemførelse. I Forgaars gennemførte man et af dets Punkter, og her anerkender man i alt Fald Berettigelsen af det, vi har opstillet, at Statsgælden bør afbetales. Men Formen, man har valgt for dette Forslag, er meget besynderlig og har virkelig intet med Valutaens Forbedring at gøre. Thi dette Tvangsloan skal jo tilbagebetales, det er kun en midlertidig Hjælp, Staten skaffer sig.

Min Regering virkelig har tænkt, at den kunde slæbe 4 Aar endnu og derfor har Brug for disse Penge, for saa om 4 Aar at overlade til Efterfølgerne at klare Vanskelighederne? Det er en Tanke, nogle har, men jeg kan ikke tro, at Regeringen er saa sangvinsk, at den kan vente at komme til at fungere en Omgang til. Men i hvert Fald, Pengene skal tilbagebetales, og dette synes jeg er en Urimelighed ved dette Lovforslag. Jeg ser ganske vist, at man har været saa fremsynet, at man har sagt, at de skal først tilbagebetales om 20 eller 30 Aar, hvor meget det nu er. Og

naturligvis, det Tal kan forlænges, om 10 Aar eller et andet Antal Aar kan man sige, at de 30 Aar udskydes til 50 eller 100 Aar. Det er naturligvis meget behageligt for kommende Regeringer, men for Sparerne, for dem, som nu gaar og bilder sig ind, at de i 3 Aar sparer nogle Penge sammen, som de er ganske sikre paa at faa om 10, 20 Aar eller lignende, for dem er der ingen som helst Sikkerhed; det kan blive skudt længe ud. Men i Teorien skal Pengene i alt Fald tilbagebetales, og det svækker denne Tvangsforanstaltningens Virkning overfor det, som er Hovedsagen, nemlig Statens Laan.

Dertil kommer, at det selv i sin nu foreliggende modererede Form fremdeles er en urimelig Byrde paa Underklassen. Underklassen maa virkelig spare i Forvejen og har ikke noget tilovers at henlægge hverken i Statsfond eller andre Steder — i alt Fald mange i Underklassen. De mange, mange Arbejdere, hvis Ugeløn ligger omkring 40—50 Kr., har virkelig ikke noget at spare, og selv saadanne vil jo komme med i Betragtning ved dette Lovforslag. Og for Overklassens Vedkommende, den Overklasse, der rammes ved Lovforslaget, vil man selvfølgelig ikke i mindste Maade opnaa det, man siger er Formaalet. Herre Gud, om en Mand med 20 000, 30 000, 50 000 Kr. Indtægt skal lægge nogle Hundrede Kroner hen paa denne Maade, betyder virkelig ikke en Omlægning af hans Livsførelse, han vil, hvis han er vant til noget Luksusforbrug, fortsætte dermed, en saadan Smule Beskatning, som det her drejer sig om, vil ikke øve nogen Indflydelse paa ham.

Det forekommer os derfor, at hvis man virkelig vil noget positivt i disse Henseender, noget, der kan virke til reelt at skaffe os af med Statens Gæld, bør man følge Socialdemokraterne i deres Opfattelse, som allerede er omtalt af den ærede Ordfører for Venstre. Det, vi tænker os, er en reel Foranstaltning, der een Gang for alle skaffer Staten en klækkelig Indkomst ved at lægge en Særafgift paa Formuer, der har Evne til at bære en Særafgift. Ved Hjælp af disse Penge vil man, i fuldt saa høj Grad som ved det her foreliggende Tvangsloan, paavirke Sparsommelighedstendensen, men man har